

Our Mutual Friend

Serienummer 1864-1865;
boekvorm, Chapman & Hall, 1865
Cover artiest : Marcus Steen

Our Mutual Friend , geschreven in 1864-1865, is de laatste roman die Charles Dickens voltooide en is een van zijn meest verfijnde werken, waarin woeste satire wordt gecombineerd met sociale analyse. Het draait om, in de woorden van criticus J. Hillis Miller , die het personage Bella Wilfer uit het boek citeert, “geld, geld, geld en wat geld van het leven kan maken”. [1]

De meeste recensenten in de jaren 1860 bleven Dickens 'vaardigheid als schrijver in het algemeen prijzen, maar bespraken deze roman niet in detail. Sommigen vonden de plot zowel te ingewikkeld als niet goed ingedeeld. [2] The Times of London ontdekte dat de eerste paar hoofdstukken de lezer niet in de personages trokken. In de 20e eeuw begonnen recensenten echter veel goed te keuren in de latere romans van Dickens, waaronder Our Mutual Friend . [3] Aan het einde van de 20e en het begin van de 21e eeuw suggereerden sommige recensenten dat Dickens in feite aan het experimenteren was met structuur [4] [5] en dat de personages als enigszins plat werden beschouwd en niet werden herkend door de hedendaagse recensenten [6] waren eerder bedoeld als ware weergaven van de Victoriaanse arbeidersklasse en de sleutel tot het begrijpen van de structuur van de samenleving die door Dickens in de roman wordt afgebeeld. [6] [7]

Inhoud

Karakters

Hoofdpersonen

- John Harmon - is erfgenaam van het landgoed Harmon, op voorwaarde dat hij met Bella Wilfer trouwt. Gedurende het grootste deel van de roman wordt aangenomen dat hij dood is, hoewel hij leeft onder de naam John Rokesmith en werkt als secretaresse voor de Boffins in een poging om Bella, de Boffins en de algemene reactie van mensen op John Harmons “dood” beter te leren kennen. “. Harmon gebruikt ook de alias Julius Handford bij zijn eerste terugkeer in Londen. Harmons “dood” en daaropvolgende wederopstanding als Rokesmith / Handford komt overeen met het terugkerende thema van Dickens in de roman van wedergeboorte uit het water. Zijn opwaartse sociale mobiliteit door zijn eigen inspanningen wordt als gunstig gepresenteerd, in tegenstelling tot Headstone, Hexam en de Lammles. [9]
- Bella Wilfer - is een mooi meisje geboren in armoede, die bij de dood van de oude meneer Harmon hoort dat zij de beoogde vrouw is voor zijn zoon, een voorwaarde voor zijn erfenis. Wanneer haar beoogde echtgenoot, John Harmon, naar verluidt is vermoord, heeft ze geen toekomstperspectief. Ze hoort van de problemen die geld kan veroorzaken als het wordt ingenomen door de pas rijke Boffins. Bella verwerpt aanvankelijk het voorstel van Rokesmith, maar accepteert het later. Aanvankelijk beschreven als een “jonge huurling”, [10] die zichzelf bij de ontmoeting met Lizzie Hexam omschrijft als iemand met “niet meer karakter dan een kanarie”, [10] Bella ondergaat een belangrijke morele verandering in de roman. Hoewel ze oorspronkelijk volledig in beslag werd genomen door geld, komt haar complexiteit uiteindelijk tot uiting in haar vermogen om de maatschappelijke druk te trotseren om geluk te bereiken dat geen verband houdt met rijkdom. Ze wordt geprezen om haar “levendigheid en

levensechtheid", [11] met een grotere complexiteit dan sommige van de andere, meer statische karakters. Haar relatie met haar vader lijkt meer op die van een moeder en zoon, aangezien ze consequent dol op hem is en hem haar "cherubijn" noemt. Haar open en warme relatie met haar vader staat in contrast met haar gespannen en wrokkige relatie met haar moeder en zus .

- Nicodemus (Noddy) Boffin , de Golden Dustman - wordt lid van de nouveaux riches wanneer de erfgenaam van de oude meneer Harmon als dood wordt beschouwd. Hij is analfabeet, maar wil passen bij het beeld van een rijke man, en huurt daarom Silas Wegg in om hem voor te lezen in de hoop meer intelligentie en wereldsgezindheid te verwerven. Hij wordt bijna gehanteerd door Wegg. Hij neemt de rol aan van een vrek om Bella de gevaren van rijkdom te laten zien, maar geeft uiteindelijk toe dat dit gedrag een daad was en geeft zijn geld aan Bella en John. Boffins onschuld, naïeve nieuwsgierigheid en verlangen om te leren in zijn nieuwe positie in het leven staan in contrast met zijn "uitgebreide optredens als Boffin de vrek". [11]Critici speculeren dat de beslissing van Dickens om Boffin een rol te laten spelen misschien niet gepland was, aangezien het niet erg overtuigend was voor een man die bij verschillende gelegenheden zijn simplistische onwetendheid heeft getoond. Boffins erfenis van het geld van Old Harmon is passend omdat Harmon het had bereikt door de stofhoppen te kammen, omdat dit sociale mobiliteit suggereert. Boffin vertegenwoordigt een gezond contrast met rijke personages als de Veneerings en Podsnaps, en is mogelijk gebaseerd op Henry Dodd , een ploegjongen die zijn fortuin verdiende met het verwijderen van het afval van Londen.
- Mevrouw Henrietta Boffin - is de vrouw van Noddy Boffin, en een zeer moederlijke vrouw, die meneer Boffin overtuigt om een weesjongen genaamd Johnny in huis te nemen. Dit duidt op "een andere progressieve ontwikkeling voor Dickens, aangezien zijn vrouwelijke personages een actievare rol spelen bij sociale hervormingen". [13]
- Lizzie Hexam - is een dochter van Gaffer Hexam en zus van Charley Hexam. Ze is een aanhankelijke dochter, maar weet dat Charley aan hun levensomstandigheden moet ontsnappen als hij wil slagen in het leven, dus geeft ze Charley haar geld en helpt ze hem te vertrekken terwijl hun vader weg is. Later wordt ze afgewezen door Charley nadat ze in armoede blijft leven. Romantisch achtervolgd door zowel Bradley Headstone als Eugene Wrayburn, vreest ze de gewelddadige passie van Headstone en verlangt ze naar Wrayburns liefde, terwijl ze zich terdege bewust is van de sociale kloof tussen hen. Lizzie redt Wrayburn van de aanval van Headstone en de twee zijn getrouwd. Ze fungeert in feite als het morele middelpunt van het verhaal en is verreweg het "meest volkomen goede personage [...] bijna verstoken van ego". [11]Dickens draagt haar morele superioriteit over in haar fysieke karakterisering. Haar "vermogen tot zelfopoffering [...] is slechts iets geloofwaardiger dan haar gave voor verfijnde spraak", [11] waardoor ze een beetje ongelooflijk is in vergelijking met haar ongeschoolde vader en Jenny Wren. Lizzie's bezorgdheid over sociale klasse onthult haar redenering om ervoor te zorgen dat haar broer uit armoede en onwetendheid ontsnapt, hoewel ze bescheiden blijft over haar eigen situatie. Haar morele karakter trekt Wrayburn echter aan en haar inherente goedheid wordt beloond met huwelijksgeluk.
- Charley Hexam - is de zoon van Jesse "Gaffer" Hexam en een broer van Lizzie. Oorspronkelijk een zeer zorgzame broer, dit verandert als hij boven Lizzie uitstijgt in de klas en zichzelf van haar moet verwijderen om zijn sociale status te behouden. Hij werd in armoede geboren, maar krijgt onderwijs en wordt leraar onder begeleiding van Headstone. Dickens gebruikt hem om zowel het onderwijs voor de armen, dat vaak overvol en lawaaierig was, te bekritisieren [14] als de snobistische neigingen van degenen die erin slagen in status te stijgen. Hexam wordt gepresenteerd als "moreel corrupt", [13] vanwege de manier waarop hij afstand neemt van zijn verleden en van zijn liefhebbende zus, in naam van zijn eigen opwaartse beweging.
- Mortimer Lightwood - is een advocaat, die een kennis is van de Veneerings en een vriend van

Eugene Wrayburn. Lightwood treedt op als de “verhalenverteller” en via hem leren de lezer en de andere personages over Harmons wil. [11] Maar onder het “masker van ironie” [11] dat hij aanneemt bij het vertellen van zijn verhalen, voelt hij echte vriendschap voor Eugene, respect voor Twemlow en bezorgdheid over de kwesties waarbij hij betrokken is. Bovendien fungeert hij ook als de “commentator en een stem van het geweten” [12], waarbij sarcasme zijn bezorgdheid soms bedekt. Door de rede en het advies van Lightwood is de lezer beter in staat om de acties van de personages te beoordelen.

- Eugene Wrayburn – who is seen as the novel's second hero, is a barrister, and a gentleman by birth, though he is roguish and insolent. He is a close friend of Mortimer Lightwood, and involved in a love triangle with Lizzie Hexam and Bradley Headstone. Both these characters act as foils to Wrayburn. Lizzie contrasts with Eugene's more negative traits and Headstone makes Eugene appear more virtuous. He is nearly killed by Headstone but, like Harmon/Rokesmith, “reborn” after his incident in the river.[8] Though Wrayburn appears morally grey through most of the novel, by the end he is seen as a moral, sympathetic character and a true gentleman, after choosing to marry Lizzie in order to save her reputation, even though she is socially below him.[9]
- Jenny Wren – whose real name is Fanny Cleaver, is “the dolls' dressmaker”, with whom Lizzie lives after her father dies. She is crippled with a bad back, although not ugly. She is very motherly towards her drunken father, whom she calls her “bad child”. [10] Jenny later cares for Eugene while he recovers from Headstone's attack on his life. She may have a romance with Sloppy at the end of the book, which the reader may surmise will end in marriage. Although her mannerisms give her a certain “strangeness”, [11] Jenny is very perceptive, identifying Eugene Wrayburn's intentions towards Lizzie in his small actions. Her role is a creator and a caretaker, and her “pleasant fancies” of “flowers, bird song, numbers of blessed, white-clad children” [12] reflect the mind's ability to rise above adverse circumstances.
- Mr Riah – is a Jew who manages Mr Fledgeby's money-lending business. He cares for and assists Lizzie Hexam and Jenny Wren when they have no one else. Some critics believe that Riah was meant by Dickens to act as an apology for his stereotyping of Fagin in *Oliver Twist*, and in particular a response to Mrs Eliza Davis. She had written to Dickens complaining that “the portrayal of Fagin did 'a great wrong' to all Jews.” However, some still take issue with Riah, asserting that he is “too gentle to be a believable human being.” [15]
- Bradley Headstone – begon zijn leven als een pauper [10] maar klom op tot de schoolmeester van Charley Hexam en de liefdesbelang van juffrouw Peecher. Hij negeert haar echter en wordt verliefd op Lizzie Hexam, die hij hartstochtelijk en gewelddadig achtervolgt, hoewel zijn avances worden afgewezen. Hij ontwikkelt dan een krankzinnige jaloezie jegens Eugene Wrayburn, die hij 's nachts volgt als een “slecht getemd wild dier” [10] in de hoop hem samen met Lizzie te vangen. Hij vermomt zich als Rogue Riderhood en slaagt er bijna in Wrayburn te verdrinken. Nadat Riderhood zich realiseert dat Headstone zich voordoet als hem om hem te beschuldigen van de moord op Wrayburn, probeert hij Headstone te chanteren, wat leidt tot een gevecht en beide mannen verdrinken in de rivier. Herhaaldelijk beschreven als “fatsoenlijk” en “De persoonlijkheid van Headstone splitst zich tussen “pijnlijk respectabel” [16] en “wilde jaloezie”, met een “hartstocht verschrikkelijk in zijn geweld”. [17] Hij wordt door Dickens voorgesteld als een dier in de nacht en een respectabele, “mechanische” [11] onderwijzeres gedurende de dag. Een mogelijke verklaring voor deze tweedeling kan de “intellectuele onzekerheid” van Headstone zijn, [17] die zich manifesteert in geweld na Lizzie's afwijzing. De “meest complexe schurk-moordenaars van Dickens worden als zulke dubbele cijfers gepresenteerd”. [16] Dickens laat hier zien hoe identiteit gemanipuleerd kan worden. Grafsteen dient ook als een tegenwicht voor Wrayburn, en zijn kwaadaardige aard werkt Wrayburn tegen,
- Silas Wegg – is balladverkoper met een houten been. Hij is een “sociale parasiet”, ingehuurd om voor de Boffins te lezen en meneer Boffin te leren lezen, ondanks dat hij zelf niet helemaal geletterd is. Wegg vindt het testament van Harmon in de stofhop, en hij en Venus proberen

het te gebruiken om de Boffins te chanteren. Hij wil zijn eigen been terugkopen zodra hij het geld heeft, wat een poging is om “zichzelf te voltooien”. [8] Wegg beweert het been te willen, zodat hij als respectabel kan worden beschouwd. Sommige critici vinden de nevenschikking van Weggs schurk en zijn gevoel voor humor inconsistent.

- Mr Venus - een taxidermist en articulator van botten, die verliefd is op Pleasant Riderhood, met wie hij uiteindelijk trouwt. Hij ontmoet Silas Wegg nadat hij zijn geamputeerde been heeft gekregen en hij doet alsof hij samen met Silas meneer Boffin chanteert met betrekking tot Harmons testament, terwijl hij Boffin echt op de hoogte brengt van Silas 'plan. Dickens zou de heer Venus hebben gebaseerd op een echte taxidermist genaamd J Willis, hoewel Venus' 'bepalende obsessie' hem tot 'een van Dickens' meest bizarre, minst realistische' karakters maakt. [11]
- De heer Alfred Lammle - is getrouwd met Sophronia Lammle. Beiden hadden ten tijde van hun huwelijk de verkeerde indruk dat de ander redelijk rijk was. Vervolgens worden ze gedwongen hun overvloed aan charme en oppervlakkigheid te gebruiken in pogingen om invloedrijke kennissen te maken en via hen geld te verdienen.
- Mevrouw Sophronia Lammle - wordt aan het begin van de roman beschreven als “de volwassen jongedame” en een echte jonge vrouw. Dit blijkt echter ironisch te zijn, aangezien later wordt aangetoond dat ze hebzuchtig, koud en manipulatief is. Ze trouwde met Alfred Lammle omdat ze dacht dat hij geld had, en toen bleek dat hij dat niet had, vormden ze een partnerschap waarbij geld van anderen werd opgelicht. Ze spannen bijvoorbeeld samen om Georgiana Podsnap in een huwelijk met Fledgeby te vangen, hoewel Sophronia berouw heeft voordat dit plan kan worden uitgevoerd, en regelt dat Twemlow de Podsnaps informeert zonder medeweten van haar man.
- Georgiana Podsnap - een dochter van de heer en mevrouw Podsnap, die erg beschut, verlegen, vertrouwend en naïef is. Hierdoor wordt ze misbruikt door meer manipulatieve personages uit de hogere klasse, zoals Fledgeby en de Lammles, die van plan zijn om vriendschap met haar te sluiten en haar geld aan te nemen. Ze wordt het hof gemaakt door Fledgeby, via Alfred Lammle, hoewel niet met eervolle bedoelingen, en komt bijna vast te zitten in een huwelijk met Fledgeby totdat Sophronia Lammle van gedachten verandert.
- Mr Fledgeby - Fascinatie Fledgeby is een vriend van de Lammles. Hij is eigenaar van de geldleningen van meneer Riah, is hebzuchtig en corrupt en verdient zijn geld met speculatie. Hij vormt een contrast met de zachtaardigheid van de heer Riah en onderstreept het punt dat “een Jood vriendelijk kan zijn en een christen wreed”. Fledgeby trouwt bijna met Georgiana Podsnap om toegang te krijgen tot haar geld, maar Sophronia Lammle trekt zich terug uit het plan en zodra Fledgeby niet langer verbonden is met de Lammles, zoeken ze hem op en slaan hem in elkaar.
- Roger “Rogue” Riderhood - “Gaffer” Hexam's partner totdat Gaffer hem afwijst wanneer hij wordt veroordeeld voor diefstal. Als wraak voor die minachting geeft hij Gaffer ten onrechte aan als de moordenaar van John Harmon, in de hoop een beloning te ontvangen. Later wordt Riderhood sluiswachter en probeert Headstone hem te beschuldigen van de moord op Eugene Wrayburn. Na pogingen om Headstone te chanteren, vallen de twee mannen tijdens een gevecht in de rivier de Theems en verdrinken beiden. In zijn “letterlijk onherstelbare schurk” [11] Riderhood vertegenwoordigt een opportunistisch personage dat zijn gedrag zal veranderen naar wat op elk moment het beste bij zijn behoeften past.
- Reginald “Rumty” Wilfer - is de liefhebbende vader van Bella Wilfer, die zachtaardig, onschuldig, vaderlijk en vriendelijk is, ondanks zijn klagende vrouw en dochter en ondankbaar werk als klerk. Dickens beschrijft hem in bijna kinderachtige bewoordingen, en hij wordt vaak “de cherubijn” genoemd.

Bijfiguren

- Mr Inspector - een politieagent, die optreedt als getuige van verschillende belangrijke gebeurtenissen, zoals wanneer het lijk uit de rivier ten onrechte wordt geïdentificeerd als John Harmon, wanneer Gaffer Hexam in hechtenis wordt genomen en wanneer de echte John Harmon wordt genoemd. [12] Over het algemeen is hij "onverstoorbaar, almachtig, standvastig maar geniaal, en een ervaren acteur", [16] die autoriteit afdwingt. Hij is echter niet bijzonder effectief in zijn rechtsbedeling, en dit leidt tot twijfel over het rechtssysteem in de roman.

De heer John Podsnap - een pompeuze man uit de hogere middenklasse, getrouwd met mevrouw Podsnap en de vader van Georgiana, die zelfvoldaan en chagrijnig is. Sommige critici zijn van mening dat Dickens Podsnap gebruikte om John Forster, de levenslange vriend en officiële biograaf van Dickens, te hekelen. Dickens stond er echter op dat hij slechts enkele van Forsters maniertjes gebruikte voor dit personage, dat op geen enkele manier zijn beste vriend zou vertegenwoordigen. Forster stond, net als Dickens, met moeite op uit een verarmde middenklasse-achtergrond. [19] Het personage van Podsnap werd gebruikt om de opvattingen van de "maatschappij" weer te geven, zoals blijkt uit zijn afkeuring van het huwelijk van Lizzie Hexam en Eugene Wrayburn. [9]

Mevrouw Podsnap - de moeder van Georgiana Podsnap. Hoewel ze de materialistische idealen van haar man en dochter belichaamt, is mevrouw Podsnap de minst prominente van de familie. Ze wordt beschreven als een "fijne vrouw" [10] in haar belichaming van de typische vrouw uit de hogere klasse.

Mevrouw Wilfer - Bella's moeder, een vrouw die nooit tevreden is met wat ze heeft. Haar hooghartigheid komt tot uiting in de manier waarop ze zich gedraagt in het huis van de Boffins en wanneer Bella en Rokesmith terugkeren na hun huwelijk. Haar vijandigheid jegens haar man, haar hebzucht en ontevredenheid contrasteren met de goede aard van haar man en geven een beeld van wat Bella zou kunnen worden als ze niet zou veranderen.

Lavinia Wilfer - de jongere zus van Bella en de verloofde van George Sampson. Vocaal en eigenwijs, zij is het enige personage dat mevrouw Wilfer kan weerstaan door haar spottende en brutaliteit te evenaren. In sommige opzichten fungeert ze als een folie voor Bella, en terwijl Bella haar verlangen naar geld overwint en andere aspecten van het leven waardeert, blijft Lavinia verontwaardigd over haar armoede.

George Sampson - Lavinia Wilfer's vrijer, die oorspronkelijk verliefd was op Bella. Hij zorgt voor komische verlichting en contrasteert met de idyllische relatie tussen Bella en Rokesmith/Harmon.

De heer Melvin Twemlow - de goed verbonden vriend van de Veneerings, die vaak wordt gecultiveerd vanwege zijn vermeende invloed bij machtige mensen, zoals Lord Snigsworth. Mevrouw Lammle vertelt hem over hun plan om te trouwen met Georgiana Podsnap en Fledgeby, aan wie Twemlow geld schuldig is. Hoewel Twemlow wordt voorgesteld als zo ongevoelig als een tafel op het etentje van de Veneerings, weerspiegelt hij een wijze manier van denken. Zijn dragen van een halsband en das wekt een "pittoreske en archaïsche" indruk, [11] en hij bewijst dat hij een "echte heer is in zijn reactie op het huwelijk van Wrayburn". [11]

Mevrouw Betty Higden - een kinderoppas, die arme kinderen opvangt en voor hen zorgt, inclusief Johnny, de wees die de Boffins van plan zijn te adopteren voordat hij sterft in het kinderziekenhuis. Ze is oud en arm, en sympathiek afgeschilderd als zielig. Ze is zo bang om dood te gaan in het

werkhuis dat ze, als ze ziek begint te worden, wegrent naar het platteland en sterft in de armen van Lizzie Hexam. Mevrouw Higden vestigt de aandacht van de lezers op het ellendige leven van de armen en de noodzaak van sociale hervormingen.

Johnny - de wees achterkleinzoon van Betty Higden. De Boffins zijn van plan Johnny te adopteren, maar hij sterft in het kinderziekenhuis voordat ze daartoe in staat zijn.

Sloppy – a foundling who assists Betty Higden in taking care of children. Raised in the workhouse, he has a learning disability, but is nevertheless adept at reading the newspaper for Mrs Higden. He is portrayed as inherently innocent because of his disability, and carts away Wegg at the end of the novel.

Jesse "Gaffer" Hexam – a waterman and the father of Lizzie and Charley, who makes a living by robbing corpses found in the river Thames. His former partner, Rogue Riderhood, turns him in for the murder of John Harmon after Harmon's body is supposedly dragged from the river. A search is mounted to find and arrest Gaffer, but he is discovered dead in his boat. Gaffer's opposition to education prompts Lizzie to sneak Charley away to school, though she stays with her father. As a result, Gaffer disowns Charley as a son. In a sense, Gaffer predicted the alienating effect education would have on Charley.

Pleasant Riderhood – the daughter of Rogue Riderhood, who works in a pawn shop, and, like Jenny Wren and Lizzie Hexam, is another daughter caring for her abusive father as though he were her child, and who, in vain, tries to steer him along the path of right.[20][21] She eventually marries Mr Venus.

Mr and Mrs Veneering – a nouveau-riche husband and wife whose main preoccupation is to advance in the social world. They invite influential people to their dinner parties where their furniture gleams with a sheen that they also put on to make themselves seem more impressive. They "wear" their acquaintances, their possessions, and their wealth like jewellery, in an attempt to impress those around them. Veneering eventually goes bankrupt and they retire to France to live on the jewels he bought for his wife.

Miss Abbey Potterson – mistress of the Six Jolly Fellowship Porters, she keeps the inn respectable, and only allows patrons to drink as much as she sees fit. She is likened, humorously, to a schoolmistress, linking her to the novel's concern with education.[22]

Miss Peecher – a school teacher who is in love with Bradley Headstone. She is a "good and harmless" character, though she displays an "addiction to rules and forms".[11] In addition, she shows a "naive confidence in the outward appearance of things", [11] as demonstrated by her love of Headstone, a villain who gives the impression of being good.

Mr Dolls - de alcoholische vader van Jenny Wren. Jenny noemt hem haar "stoute kind", en behandelt hem dienovereenkomstig. [20] [21] Zijn echte naam is niet bekend bij Eugene, dus Eugene noemt hem "Mr Dolls". Aangezien zijn dochter echt Fanny Cleaver heet, is zijn naam misschien meneer Cleaver, maar hij wordt in de roman nooit met een andere naam genoemd dan 'mijn stoute kind' of 'meneer poppen'.

George Radfoot - derde stuurman op het schip dat John Harmon terugbrengt naar Engeland, wiens dode lichaam, gevonden in de rivier door Gaffer Hexam,

wordt geïdentificeerd als Harmon, vanwege de papieren die in zijn zakken zijn gevonden. Hij was betrokken geweest bij misdaden en plannen met Riderhood, die hoogstwaarschijnlijk verantwoordelijk was voor het vermoorden van Harmon en Radfoot.

Samenvatting

Nadat hij zijn fortuin heeft verdiend met het afval van Londen, sterft een rijke misantropische vrek, vervreemd van iedereen behalve zijn trouwe medewerkers, de heer en mevrouw Boffin. Door zijn testament gaat zijn fortuin naar zijn vervreemde zoon John Harmon, die zal terugkeren uit zijn huis in het buitenland (mogelijk in Zuid-Afrika) om het op te eisen, op voorwaarde dat hij trouwt met een vrouw die hij nog nooit heeft ontmoet, Miss Bella Wilfer. De uitvoering van het testament is in handen van de advocaat, Mortimer Lightwood, die geen andere praktijk heeft.

De zoon en erfgenaam verschijnen niet, hoewel sommigen hem aan boord van het schip naar Londen kenden. Een lichaam wordt gevonden in de Theems door Gaffer Hexam, geroeid door zijn dochter Lizzie. Hij is een waterman die in zijn levensonderhoud voorziet door lijken op te halen en het geld in hun zakken te nemen, alvorens ze aan de autoriteiten te overhandigen. Papieren in de zakken van de verdronken man identificeren hem als Harmon. Bij de identificatie van het met water doordrenkte lijk is een mysterieuze jongeman aanwezig, die zich Julius Handford noemt en vervolgens verdwijnt.

Het landgoed van de oudere Harmon komt toe aan de heer en mevrouw Boffin, naïeve en goedhartige mensen die er zelf van willen genieten en het met anderen willen delen. Het kinderloze stel heeft medelijden met Miss Bella Wilfer, wiens fortuin verloren zou zijn gegaan met de dood van John Harmon, en neemt haar op in hun huishouden en behandelt haar als hun verwende kind en erfgename. Bella walgt van haar opvoeding uit de lagere middenklasse en is geobsedeerd door het trouwen met een rijke man. Ze accepteren ook een aanbod van Julius Handford, nu onder de naam John Rokesmith, om gedurende een proefperiode van twee jaar zonder salaris als hun vertrouwelijke secretaris en zakenman te dienen. Rokesmith gebruikt deze positie om alles te bekijken en te leren over de Boffins, Miss Wilfer en de naschok van de verdrinking van Harmon. Mr Boffin schakelt een eenbenige balladverkoper in, vuilnisman. Wanneer de Boffins een groot huis kopen, wordt Wegg uitgenodigd om in het oude Harmon-huis te komen wonen. Wegg hoopt een verborgen schat te vinden in het huis of in de hopen afval op het terrein.

Gaffer Hexam, die het lichaam vond, wordt beschuldigd van de moord op Harmon door een medewaterman, Roger "Rogue" Riderhood, die verbitterd is omdat hij is afgeworpen als Hexam's partner, en die begeert naar de grote beloning die wordt aangeboden in verband met de moord. Als gevolg van de beschuldiging wordt Hexam gemeden door zijn kameraden op de rivier en uitgesloten van The Six Jolly Fellowship-Porters, de pub die ze vaak bezoeken. De jonge zoon van Hexam, de slimme maar eigenwijze Charley Hexam, verlaat het huis van zijn vader om zichzelf te verbeteren op school en om een opleiding tot schoolmeester te volgen, aangemoedigd door zijn zus, de mooie Lizzie Hexam. Lizzie blijft bij haar vader, aan wie ze toegewijd is.

Voordat Riderhood de beloning voor zijn valse beschuldiging kan claimen, wordt Hexam zelf verdronken aangetroffen. Lizzie Hexam wordt de huurder van een poppenaai, een gehandicapte tiener met de bijnaam "Jenny Wren". Jenny's alcoholische vader woont bij hen in en wordt door Jenny als kind behandeld. Een subplot omvat de activiteiten van de sluwe meneer en mevrouw Lammle, een stel dat met elkaar is getrouwd voor geld, maar ontdekt dat geen van beiden geld heeft. Ze proberen financieel voordeel te behalen door Fledgeby te koppelen aan de naïeve erfgename Georgiana Podsnap. Fledgeby is een afperser en geldschiet, die de vriendelijke oude Jood Riah als dekmantel

gebruikt, waardoor Riah tijdelijk ruzie krijgt met zijn vriend en beschermeling Jenny Wren.

De werkschuwe advocaat Eugene Wrayburn merkt Lizzie op wanneer hij zijn vriend en zakenpartner Mortimer Lightwood vergezelt naar het huis van Gaffer Hexam en wordt verliefd op haar. Hij krijgt echter al snel een gewelddadige rivaal in Bradley Headstone, de schoolmeester van Charley Hexam. Charley wil dat zijn zus aan niemand anders verplicht is dan aan hem, en probeert lessen voor haar te regelen met Headstone, maar ontdekt dat Wrayburn al een leraar heeft aangenomen voor zowel Lizzie als Jenny. Headstone ontwikkelt al snel een onredelijke passie voor Lizzie en doet een niet succesvol voorstel, dat Lizzie resoluut maar vriendelijk weigert. Boos door de weigering en door Wrayburns afwijzende houding jegens hem, begint Headstone Wrayburn te zien als de bron van al zijn tegenslagen, en begint hem 's nachts door de straten van Londen te volgen. Lizzie is bang voor Grafsteen's bedreigingen voor Wrayburn, en is niet zeker van Wrayburn's bedoelingen jegens haar (Wrayburn geeft aan Lightwood toe dat hij zijn eigen bedoelingen ook nog niet kent). Ze vlucht voor beide mannen en krijgt werk stroomopwaarts vanuit Londen, met de hulp van meneer Riah.

De heer en mevrouw Boffin proberen een jonge wees te adopteren, onder de hoede van zijn overgrootmoeder, Betty Higden, maar de jongen sterft. Mevrouw Higden past op kinderen voor de kost, bijgestaan door een vondeling die bekend staat als Sloppy. Wanneer Lizzie Hexam mevrouw Higden op sterven ziet liggen en stopt om voor haar te zorgen, ontmoet ze de Boffins en Bella Wilfer.

Rokesmith is verliefd op Bella Wilfer, maar ze kan het niet verdragen hem te accepteren, omdat ze erop stond dat ze alleen voor geld zou trouwen. Meneer Boffin lijkt gecorrumpeerd te zijn door zijn rijkdom en geobsedeerd door biografieën van vrek. Hij begint Rokesmith met minachting, gierigheid en wreedheid te behandelen. Dit wekt de sympathie van Bella Wilfer, en wanneer de Lammles (in de hoop de plaats van Bella en Rokesmith in te nemen als de favorieten van meneer Boffin) aan meneer Boffin onthullen dat Rokesmith Bella een aanzoek heeft gedaan, en hij Rokesmith ontslaat, komt Bella voor hem op. Rokesmith en Bella trouwen en leven gelukkig, zij het in relatief slechte omstandigheden. Bella wordt al snel zwanger.

In de tussentijd heeft Wrayburn informatie verkregen over Lizzie's verblijfplaats van Jenny's vader, en vindt hij het voorwerp van zijn genegenheid. Headstone werkt samen met Riderhood, die nu werkt als sluiswachter, terwijl Headstone wordt verteerd door het uitvoeren van zijn bedreigingen tegen Wrayburn. Nadat hij Wrayburn stroomopwaarts heeft gevolgd en hem met Lizzie heeft gezien, valt Headstone Wrayburn aan en laat hem voor dood achter. Headstone probeert Rogue Riderhood de schuld te geven van de aanval door zich tijdens het plegen van de daad in soortgelijke kleding te kleden en zijn eigen kleren in de rivier te gooien. Riderhood haalt de bundel kleding. Lizzie vindt Wrayburn in de rivier en redt hem, met de hulp van Jenny, die de truc van Fledgby heeft ontdekt en zich heeft verzoend met meneer Riah. Wrayburn trouwt op zijn sterfbed met Lizzie, en onderdrukt elke hint dat Headstone zijn aanvaller was om haar reputatie te redden. Als hij het overleeft, is hij blij dat zijn bijna-doodervaring hem in een liefdevol huwelijk heeft gebracht; hoewel haar sociale minderwaardigheid hem niet had gestoord, gelooft hij dat Lizzie anders niet met hem zou zijn getrouwd vanwege de sociale kloof tussen hen.

Headstone ontdekt dat Wrayburn nog leeft, herstellende is van het brute pak slaag en getrouwd is met Lizzie; hij wordt overweldigd door de uitzichtloosheid van zijn situatie. Riderhood probeert Headstone te chanteren. Geconfronteerd met Riderhood in zijn klaslokaal, wordt Headstone gegrepen door een zelfdestratieve drang en gooit hij zichzelf in het slot, Riderhood met zich meetrekkend; beide verdrinken.

Ondertussen heeft Silas Wegg, met hulp van meneer Venus (een “articulator van botten”), de

stofheuvelds doorzocht en een later testament van de oudere Harmon ontdekt, die zijn landgoed aan de Kroon nalaat in plaats van aan de Boffins. Wegg besluit Boffin te chanteren, maar Venus bedenkt zich en onthult het complot aan Boffin.

Gaandeweg wordt het de lezer duidelijk dat John Rokesmith in feite John Harmon is. Harmon had op weg naar Londen van kleding gewisseld met zijn scheepsmaat, omdat Harmon de kans wilde krijgen om meer te weten te komen over zijn verloofde voordat hij zijn erfenis opeiste; stemde de scheepsmaat toe, met de bedoeling Harmons geld te stelen. Riderhood had echter zowel Harmon als zijn scheepsmaat gedrogeerd, beroofd en in de rivier gedumpt. Harmon overleefde de poging tot moord en behield zijn alias om te proberen Bella Wilfer voor zichzelf te winnen in plaats van voor zijn erfenis. Nu ze met hem is getrouwd, in de overtuiging dat hij arm is, gooit hij zijn vermomming af. Het is gebleken dat de schijnbare gierigheid van de heer Boffin en de slechte behandeling van zijn secretaresse deel uitmaakten van een plan om Bella's motieven te testen.

Wanneer Wegg zijn chantage probeert te plegen op basis van het latere testament, draait Boffin de rollen om door een nog later testament te onthullen waarin het fortuin aan Boffin wordt toegekend, zelfs op kosten van de jonge John Harmon. De Boffins zijn vastbesloten om de Harmons toch hun erfgenamen te maken, dus alles loopt goed af, behalve Wegg, die wordt weggevoerd door Sloppy. Sloppy raakt zelf bevriend met Jenny Wren, wiens vader is overleden.

Originele publicatie

Onze wederzijdse vriend werd, zoals de meeste romans van Dickens, in maandelijkse termijnen gepubliceerd . Elk van de 19 termijnen kost één shilling (met uitzondering van de negentiende, die dubbel zo lang was en twee kostte). Elk nummer bevatte 32 pagina's tekst en twee illustraties van Marcus Stone . De verkoop van Our Mutual Friend was 35.000 voor het eerste maandnummer, maar daalde daarna met 5.000 voor het tweede nummer. Van het afsluitende dubbele nummer (termijnen XIX-XX) werden er 19.000 verkocht. [23]

BOEK DE EERSTE: DE BEKER EN DE LIP

- I - mei 1864 (hoofdstukken 1–4);
- II - juni 1864 (hoofdstukken 5–7);
- III - juli 1864 (hoofdstukken 8–10);
- IV - augustus 1864 (hoofdstukken 11–13);
- V - september 1864 (hoofdstukken 14–17).

BOEK HET TWEEDE: VOGELS VAN EEN VEER

- VI - oktober 1864 (hoofdstukken 1–3);
- VII - november 1864 (hoofdstukken 4–6);
- VIII - december 1864 (hoofdstukken 7–10);
- IX - januari 1865 (hoofdstukken 11–13);
- X - februari 1865 (hoofdstukken 14–16).

BOEK DE DERDE: EEN LANGE LANE

- XI - maart 1865 (hoofdstukken 1–4);
- XII - april 1865 (hoofdstukken 5–7);
- XIII - mei 1865 (hoofdstukken 8–10);
- XIV - juni 1865 (hoofdstukken 11–14);
- XV - juli 1865 (hoofdstukken 15–17).

BOEK DE VIERDE: EEN TURNING

XVI - augustus 1865 (hoofdstukken 1-4);
XVII - september 1865 (hoofdstukken 5-7);
XVIII - oktober 1865 (hoofdstukken 8-11);
XIX-XX - november 1865 [hoofdstukken 12-17 (hoofdstuk de laatste)].

Historische contexten

Dickens en onze wederzijdse vriend

De inspiratie voor *Our Mutual Friend* kwam mogelijk van het essay "Dust; or Ugliness Redeemed" van Richard Henry Horne, gepubliceerd in *Household Words* in 1850, dat een aantal situaties en personages bevat die in de roman voorkomen. Deze omvatten een stofhoop, waarin een erfenis begraven ligt, [24] een man met een houten been, die een acuut belang heeft bij de stofhoop, Silas Wegg, en een ander personage, Jenny Wren, met "arme verdorde benen". [25] In 1862 noteerde Dickens in zijn notitieboekje: "LEIDEND INCIDENT VOOR EEN VERHAAL. Een man - jong en excentriek? - veinst dood te zijn, en is dood in alle opzichten, en... kijk op het leven en karakter". [24] Bovendien was Dickens' oude vriend John Forster een mogelijk model voor de rijke, pompeuze John Podsnap. [26]

Our Mutual Friend werd voor het eerst sinds *Little Dorrit* (1855-1857) in negentien maandelijkse nummers gepubliceerd, in de stijl van veel eerdere Dickens-romans. [27] *A Tale of Two Cities* (1859) en *Great Expectations* (1860-1861) waren in series gepubliceerd in het weekblad *All the Year Round* van Dickens. Dickens merkte tegen Wilkie Collins op dat hij "behoorlijk versuft" was bij het vooruitzicht twintig maandelijkse delen uit te brengen na recentere wekelijkse series. [28]

Our Mutual Friend was de eerste roman van Dickens die niet was geïllustreerd door Hablot Browne, met wie hij had samengewerkt sinds *The Pickwick Papers* (1836-1837). Dickens koos in plaats daarvan voor de jongere Marcus Stone en liet, ongebruikelijk genoeg, veel van het illustrerende proces over aan Stone's discretie. [29] Na slechts een paar kleine wijzigingen voor de omslag te hebben voorgesteld, schreef Dickens bijvoorbeeld aan Stone: "Alles perfect in orde. Wijzigingen behoorlijk bevredigend. Alles erg mooi". Stone's ontmoeting met een taxidermist genaamd Willis vormde de basis voor Dickens' *Mr Venus*, nadat Dickens had aangegeven dat hij op zoek was naar een ongewoon beroep ("het moet iets heel opvallends en ongewoons zijn") voor de roman. [31] Staplehurst treinongeluk

Dickens, die zich ervan bewust was dat hij nu meer tijd nodig had om te schrijven, zorgde ervoor dat hij een vangnet van vijf serienummers had opgebouwd voordat de eerste in mei 1864 naar publicatie ging. betrokken bij het traumatische treinongeluk in Staplehurst. Na de crash, en terwijl hij de gewonden verzorgde onder de "doden en stervenden", ging Dickens terug naar het rijtuig om het manuscript uit zijn overjas te redden. [32] Met de daaruit voortvloeiende stress, waarvan Dickens nooit volledig zou herstellen, kwam hij twee en een halve pagina tekort voor de zestiende serie, gepubliceerd in augustus 1865. [33] Dickens erkende deze nauwe aanraking met de dood, die bijna werd afgebroken de samenstelling van *Our Mutual Friend*, in het naschrift van de roman:

Op vrijdag 9 juni van dit jaar waren de heer en mevrouw Boffin (in hun manuscriptkleding van het ontvangen van de heer en mevrouw Lammle bij het ontbijt) met mij op de South-Eastern Railway, bij een vreselijk destructief ongeval. Toen ik had gedaan wat ik kon om anderen te helpen, krom ik weer in mijn rijtuig - ik reed bijna over een viaduct en kwam scheef op de bocht terecht - om het waardige paar te bevrijden. Ze waren erg vuil, maar verder

ongedeerd. [...] Ik herinner me met vrome dankbaarheid dat ik nooit veel dichter bij het afscheid van mijn lezers kan zijn dan toen, totdat er tegen mijn leven zal worden geschreven, de twee woorden waarmee ik dit boek vandaag heb afgesloten :-HET EINDE.

Dickens was op reis met zijn minnares Ellen Ternan en haar moeder .

Huwelijk

In Our Mutual Friend onderzoekt Dickens het conflict tussen doen wat de samenleving verwacht en het idee om trouw te zijn aan jezelf. Hierbij is de invloed van de familie van belang. In veel van de romans van Dickens, waaronder Our Mutual Friend en Little Dorrit , proberen ouders hun kinderen tot gearrangeerde huwelijken te dwingen. [34] John Harmon, bijvoorbeeld, zou met Bella trouwen om te voldoen aan de voorwaarden van zijn vaders testament, en hoewel hij aanvankelijk om die reden weigerde met haar te trouwen, trouwde hij later met haar uit liefde. Harmon gaat op een andere manier tegen de wensen van zijn vader in wanneer hij, door de alias van John Rokesmith aan te nemen, zijn erfenis weigert. [34] Bella wordt ook beïnvloed door de invloed van haar ouders. Haar moeder wil dat ze voor geld trouwt om het fortuin van het hele gezin te verbeteren, hoewel haar vader blij is dat ze uit liefde met John Rokesmith trouwt. Bella's huwelijk met Rokesmith druist in tegen wat haar moeder van haar verwacht, maar uiteindelijk accepteert haar moeder het feit dat Bella in ieder geval getrouwd is met iemand die haar gelukkig zal maken. Later in de roman accepteert Bella echter de dagelijkse taken van een vrouw en geeft ze schijnbaar haar onafhankelijkheid op. [35] Toch weigert ze de "pop in het poppenhuis" te zijn; [10] en is er niet tevreden mee een vrouw te zijn die zelden haar huis verlaat zonder haar man. Bovendien leest Bella de huidige gebeurtenissen zodat ze deze met haar man kan bespreken, en is ze actief betrokken bij alle belangrijke beslissingen van het paar.

Lizzie Hexam maakt ook bezwaar tegen de verwachting van een huwelijk met Eugene Wrayburn, omdat ze het verschil ziet in hun status in sociale klasse. Zonder huwelijk brengt hun connectie haar reputatie in gevaar. Ze streeft er niet naar om met Wrayburn te trouwen, ook al houdt ze van hem en zou ze in de samenleving verheven worden door simpelweg met hem te trouwen, wat in die tijd bijna elke vrouw zou hebben gedaan. [nodig citaat] Lizzie voelt dat ze hem onwaardig is. Wrayburn vindt echter dat hij zo'n goede vrouw onwaardig is. Hij weet ook dat zijn vader haar lage sociale status zou afkeuren. [34] Ze gaat tegen de verwachting in als ze weigert met Bradley Headstone te trouwen. Volgens de normen van die tijd zou hij qua sociale klasse een uitstekende match voor haar zijn geweest, maar Lizzie houdt niet van hem. Ze doet belangeloos wat anderen van haar verwachten, zoals Charley helpen ontsnappen aan hun vader om naar school te gaan, en samenwonen met Jenny Wren. Trouwen met Wrayburn is de enige echt egoïstische daad die Lizzie begaat in Our Mutual Friend , uit haar liefde voor hem, toen hij besloot het haar te vragen.

Status van vrouwen

Vanwege de snelle toename van de welvaart die werd gegenereerd door de industriële revolutie, kregen vrouwen macht via hun huishoudens en klassenposities. Het was aan de vrouwen in de Victoriaanse samenleving om de rang van hun familie te tonen door hun huishoudens te versieren. Dit had een directe invloed op het bedrijf en de klassestatus van de man. Huizen uit de hogere klasse waren sierlijk en boordevol materialen [36] , zodat "een gebrek aan rommel als slechte smaak moest worden beschouwd". Door middel van handwerk en huisverbetering lieten vrouwen hun macht over het huishouden gelden: "Het bouwen van een echt huis is echt ons eigenaardige en onvervreembare recht: een recht dat niemand van ons kan afnemen; want een man kan net zo min een huis maken als een drone kan een bijenkorf maken" (Frances Cobbe). [37] [38]

Joden

De joodse karakters in Our Mutual Friend zijn sympathieker dan Fagin in Oliver Twist . In 1854 had

The Jewish Chronicle gevraagd waarom “alleen joden zouden moeten worden uitgesloten van het 'meelevende hart' van deze grote auteur en machtige vriend van de onderdrukten.” Dickens (die uitgebreide kennis had van het Londense straatleven en de uitbuiting van kinderen) legde uit dat hij Fagin Joods had gemaakt omdat “het helaas waar was, van de tijd waarnaar het verhaal verwijst, dat die klasse van crimineel bijna altijd een Jood was”. [39] Dickens merkte op dat hij, door Fagin een Jood te noemen, geen aantijging tegen het joodse geloof had bedoeld door in een brief te zeggen: “Ik heb geen gevoel voor de joden, maar een vriendelijke. Ik spreek altijd goed over hen, zowel in het openbaar als privé, en mijn getuigenis afleggen (zoals ik zou moeten doen) van hun volmaakte goede trouw in transacties die ik ooit met hen heb gehad”. [40] Eliza Davis, wiens echtgenoot het huis van Dickens in 1860 had gekocht toen hij het te koop had aangeboden, schreef in juni 1863 aan Dickens waarin hij erop aandrong dat “Charles Dickens de grootmoedige, wiens werken zo welsprekend en zo nobel zijn voor de onderdrukten van zijn land. .. heeft een gemeen vooroordeel tegen de verachte Hebreeër aangemoedigd.” Dickens antwoordde dat hij altijd positief over joden had gesproken en geen vooroordeel tegen hen koesterde. Als antwoord vroeg mevrouw Davis aan Dickens om “de manieren en het karakter van de Britse joden nader te onderzoeken en hen te vertegenwoordigen zoals ze werkelijk zijn”. [41]

In zijn artikel, “Dickens en de Joden”, beweert Harry Stone dat dit “incident Dickens blijkbaar de irrationaliteit van sommige van zijn gevoelens over Joden duidelijk maakte; in ieder geval hielp het, samen met de veranderende tijden, om hem meer te bewegen snel in de richting van actieve sympathie voor hen.” Riah in Our Mutual Friend is een joodse geldschieter en toch (in tegenstelling tot het stereotype) een zeer sympathiek karakter, zoals vooral te zien is in zijn relatie met Lizzie en Jenny Wren; Jenny noemt hem haar “feeënmoeder” en Lizzie noemt Riah haar “beschermmer”, nadat hij een baan voor haar op het platteland heeft gevonden en zijn eigen welzijn op het spel zet om haar verblijfplaats geheim te houden voor Fledgeby (zijn roofzuchtige - en christelijke - meester) . [42] Etiquette

In het midden van het Victoriaanse tijdperk werden de eerdere gedragsboeken, die onderwerpen als 'eerlijkheid, standvastigheid en trouw' behandelden, vervangen door modernere etiquetteboeken. Deze handleidingen dienden als een andere methode om zich te onderscheiden naar sociale klasse. Etiquetteboeken waren specifiek gericht op leden van de midden- en hogere klassen, en het duurde tot 1897 voordat een handleiding, met name Book of the Household , door Casell, alle klassen aansprak. Niet alleen vertoonden de lezers van etiquettehandleidingen klassenverschillen, maar de daarin voorgeschreven praktijken werden een manier waarop een lid van de lagere klasse kon worden geïdentificeerd. [43]

De meeste etiquettehandleidingen behandelden zaken als visitekaartjes, de duur van het gesprek en wat acceptabel was om te zeggen en te doen tijdens een bezoek. Een van de meest populaire etiquetteboeken was Isabella Beeton 's Book of Household Management , dat in 1861 werd gepubliceerd. In dit boek beweert Beeton dat een telefoontje van vijftien tot twintig minuten “redelijk voldoende” is en zegt: “Een dame die een bezoek mag haar boa of halsdoek verwijderen, maar noch haar sjaal, noch haar muts.” [43] In Gaskells roman Cranford wordt de verwachting van zulke korte ontmoetingen gevolgd met de opmerking dat “Natuurlijk werd er nooit over een geabsorbeerd onderwerp gesproken. We hielden ons aan korte zinnen van koetjes en kalfjes en waren punctueel in onze tijd.”

Etiquetteboeken waren voortdurend veranderende thema's en ideeën, dus dit onderscheidde ook wie een “insider” was en wie een “outsider”. [36]

Water beelden

Een belangrijk symbool is de rivier de Theems , die verbonden is met het grote thema wedergeboorte en vernieuwing. Water wordt gezien als een teken van nieuw leven en wordt geassocieerd met het christelijke sacrament van de doop. Personages als John Harmon en Eugene Wrayburn belanden in de rivier en komen er als herboren uit. Wrayburn komt bijna dood uit de rivier, maar is klaar om met Lizzie te trouwen en om zijn aanvaller niet te noemen om haar reputatie te redden. Hij verrast iedereen, ook zichzelf, als hij het overleeft en een liefdevol huwelijk met Lizzie krijgt. John Harmon lijkt ook buiten zijn schuld in de rivier te belanden, en wanneer Gaffer een lichaam gekleed als Harmon uit het water trekt, neemt Harmon de alias van John Rokesmith aan. Deze alias is voor zijn eigen veiligheid en gemoedsrust; hij wil weten dat hij dingen alleen kan en de naam of het geld van zijn vader niet nodig heeft om een goed leven voor zichzelf op te bouwen. [34]

Dickens gebruikt veel beelden die betrekking hebben op water. Zinnen als de “diepten en ondiepten van Podsnappery,” [10] en de “tijd was gekomen om deze man voorgoed te spoelen en tot bloei te laten komen”, [10] zijn voorbeelden van dergelijke beelden. Sommige critici zien dit als overmatig gebruikt. [45]

Thema's

Afgezien van het onderzoeken van de vorm en karakters van de roman, hebben moderne critici van Our Mutual Friend zich gericht op het identificeren en analyseren van wat zij beschouwen als de hoofdthema's van de roman. Hoewel Stanley Friedman's essay “The Motif of Reading in Our Mutual Friend ” uit 1973 de nadruk legt op verwijzingen naar geletterdheid en analfabetisme in de roman, stelt Friedman: “Geld, de stofhop en de rivier werden gezien als de belangrijkste symbolen, kenmerken, die helpen bij het ontwikkelen van thema's als hebzucht, predatie, dood en wedergeboorte, de zoektocht naar identiteit en trots. Aan deze beelden en ideeën kunnen we toevoegen wat Monroe Engel de 'sociale thema's van onze wederzijdse vriend' noemt .-die te maken hebben met geldstof, en aanverwant met de behandeling van de armen, onderwijs, representatieve regering, zelfs de erfwetten.” [46]

Volgens Metz zijn veel van de prominente thema's in Dickens 'eerdere fictiewerken ingewikkeld verweven in Dickens' laatste roman. Ze zegt: “Net als David Copperfield gaat Our Mutual Friend over de relatie tussen werk en zelfrealisatie, over de noodzaak om 'nuttig' te zijn voordat iemand 'gelukkig' kan zijn . Net als Great Expectations gaat het over de macht van geld om diegenen te corrumperen die hun vertrouwen stellen in de absolute waarde ervan ., gaat het om de juridische, bureaucratische en sociale barrières tussen individuen en hun naaste burens. Zoals alle romans van Dickens, en vooral de latere, gaat het over alomtegenwoordige sociale problemen - armoede, ziekte, klasse-bitterheid, de pure lelijkheid en leegte van het hedendaagse leven.” [47]

Literaire betekenis en kritiek

Hedendaagse critici van Dickens

Ten tijde van de oorspronkelijke seriële publicatie werd Our Mutual Friend niet beschouwd als een van Dickens 'grootste successen, en er werden gemiddeld minder dan 30.000 exemplaren van elke aflevering verkocht. [48] Hoewel The New York Times van 22 november 1865 vermoedde: “Door de meeste lezers... zal het laatste werk van Dickens als zijn beste worden beschouwd”, [2] direct bewijs van hoe lezers op de romans van Dickens reageerden, is schaars. Doordat Dickens zijn brieven verbrandde , blijven de stemmen van zijn negentiende-eeuwse seriële toehoorders ongrijpbaar. [49] Het bewijs van de reacties van zijn lezers uit het Victoriaanse tijdperk moet dus worden verkregen uit recensies van Our Mutual Friend door tijdgenoten van Dickens.

Het eerste Britse tijdschrift dat een recensie van Our Mutual Friend drukte , gepubliceerd op 30 april 1864 in The London Review , prees de eerste seriële aflevering en verklaarde: Dickens' verhalen” [50] en “ Our Mutual Friend opent goed”. [51]

In 1866 vond George Stott de roman gebrekkig: “Mr Dickens moet staan of vallen door de strengste canons van literaire kritiek: het zou een belediging zijn voor zijn erkende rang om een mildere norm toe te passen; en slechte kunst is niet de minder slechte kunst en een mislukking omdat geassocieerd, zoals in zijn geval, met veel dat uitstekend is, en niet een beetje dat zelfs maar fascinerend is.

Dickens had zijn fans en tegenstanders, net als elke auteur door de eeuwen heen, maar zelfs zijn meest schrille supporters zoals ES Dallas vonden *Our Mutual Friend* niet perfect. Integendeel, het vaak erkende “genie” van Dickens lijkt alle recensies te hebben overschaduwd en het voor de meeste critici onmogelijk gemaakt om het werk volledig te veroordelen, aangezien de meeste van deze recensies een mengeling van lof en minachting waren.

In november 1865 prees ES Dallas in *The Times* *Our Mutual Friend* als “een van de beste verhalen van Dickens”, [52] maar kon de gebreken niet negeren. “Deze laatste roman van de heer Charles Dickens, echt een van zijn beste werken, en een waarin hij zichzelf soms zelfs overtreft, heeft het nadeel van een aanslepend begin ... Over het algemeen echter, in dat vroege stadium de lezer was meer perplex dan tevreden. Er was een schijn van grote inspanning zonder overeenkomstig resultaat. We werden voorgesteld aan een groep mensen in wie het onmogelijk is om interesse te tonen, en werden vertrouwd gemaakt met transacties die horror suggereerden. De grote meester van de fictie toonde al zijn vaardigheid, voerde de meest wonderbaarlijke taalprestaties uit, laadde zijn pagina met humor en vele fijne details die eigen waren aan hemzelf. De behendigheid van zijn pen was verbazingwekkend, maar toch waren we in het begin niet erg geamuseerd. [53] Ondanks de gemengde recensie beviel Dickens zo goed dat hij Dallas het manuscript gaf.
Verhaallijn

Veel critici vonden fouten in het complot, en in 1865 beschreef *The New York Times* het als een “betrokken complot gecombineerd met een volledige afwezigheid van de vaardigheid om het te beheren en te ontvouwen”. [2] In de *London Review*, in hetzelfde jaar, was een anonieme criticus van mening dat “het hele complot waarin de overleden Harmon, Boffin, Wegg en John Rokesmith betrokken zijn, wild en fantastisch is, in werkelijkheid tekortschiet en leidend is.” tot een mate van verwarring die niet wordt gecompenseerd door enige extra interesse in het verhaal” [54] en hij vond ook dat “de uiteindelijke uitleg een teleurstelling is”. [54] Echter, de *London Review* dacht ook dat “de mentale toestand van een man die op het punt staat de grootste misdaden te begaan, zelden met zo'n uitgebreide en schijnbare waarheidsgetrouwheid is afgebeeld”. [55]
Karakters

Veel recensenten reageerden negatief op de personages in *Our Mutual Friend*. De recensie uit 1865 door Henry James in *The Nation* beschreef elk personage als “slechts een bundel excentriciteiten, beziel door geen enkel natuurbeginsel”, [56] en veroordeelde Dickens wegens een gebrek aan personages die een “gezonde mensheid” vertegenwoordigen. James beweerde dat geen van de personages iets toevoegde aan het begrip van de lezer van de menselijke natuur, en beweerde dat de personages in *Our Mutual Friend* “groteske wezens” waren, die geen werkelijk bestaande Victoriaanse typen vertegenwoordigden.

Net als James beschouwde het artikel “Table Talk” uit 1869 in *Once a Week* de personages in *Our Mutual Friend* niet als realistisch. Het artikel vraagt: “Leven mannen door de lichamen van de verdrinkenen te vinden en ze aan land te laten landen 'met hun zakken binnenstebuiten' ter wille van de beloning die wordt aangeboden voor hun herstel? Voor zover we kunnen nagaan, nee. Wij hebben moeite gedaan om te informeren bij mannen die het zouden moeten weten; watermannen, die bijna hun hele leven op de rivier hebben gewoond, of ze 's avonds laat een donkere boot hebben gezien

met een eenzame bewoner, die de rivier afdreef op de 'uitkijkpost' , ' zijn angstaanjagende beroep uitoefenend? Het antwoord is uniform: 'Nee, we hebben nog nooit zulke mannen gezien', en meer nog, ze geloven niet in hun bestaan.' [57]

De recensent in de London Review in 1865 hekelde de karakters van Wegg en Venus, “die ons in de hoogste mate onnatuurlijk lijken - de een is slechts een fantasma en de ander een non-entiteit.” [58] Hij juichte echter de creatie van Bella Wilfer toe: “Waarschijnlijk zal de grootste favoriet in het boek Bella Wilfer zijn - of is dat al geweest. Ze is duidelijk een huisdier van de auteur, en ze zal lang de lieveling blijven van de helft van de huishoudens van Engeland en Amerika.” [59] ES Dallas was het er in zijn recensie uit 1865 mee eens dat “de heer Dickens nog nooit zoiets moois en zo perfect heeft gedaan in het portretteren van vrouwen” [60] als Bella.

Dallas bewonderde ook de creatie van Jenny Wren - die met minachting werd begroet door Henry James - en zei: “De naaister van de poppen is een van zijn meest charmante foto's, en meneer Dickens vertelt haar vreemde verhaal met een mengeling van humor en pathos die het is onmogelijk te weerstaan.” [61]

In een Atlantic Monthly- artikel uit 1867, getiteld “The Genius of Dickens”, verklaarde criticus Edwin Percy Whipple dat de personages van Dickens “een vreemde aantrekkingskracht op de geest hebben en objecten van liefde of haat zijn, net als echte mannen en vrouwen”. [62]

Pathos en gevoel

In oktober 1865 verscheen een niet-ondertekende recensie in de London Review waarin stond dat “de heer Dickens geen toelage nodig heeft omdat hij zichzelf heeft overschreven. Zijn fantasie, zijn pathos, zijn humor, zijn wonderbaarlijke observatievermogen, zijn schilderachtigheid, en zijn veelzijdigheid zijn nu net zo opmerkelijk als twintig jaar geleden.” [63] Maar net als andere critici draaide deze zelfde criticus zich na het prijzen van het boek om en kleineerde het: “Niet dat we willen zeggen dat meneer Dickens zijn fouten ontgroeid is. Ze zijn even duidelijk als altijd - soms stellen ze zelfs ons geduld behoorlijk op de proef. extravagantie in bepaalde scènes en personen - een neiging tot karikatuur en groteskheid - en hier en daar iets dat naar melodramatisch ruikt, alsof de auteur had overwogen hoe het ding op het toneel zou 'vertellen' - zijn te vinden in Our Wederzijdse vriend , zoals in alle producties van deze grote romanschrijver.” [58]

Edwin Whipple gaf in 1867 ook commentaar op het sentiment en het pathos van Dickens 'personages en verklaarde: ' Maar het poëtische, het humoristische, het tragische of het pathetische element is nooit afwezig in de karakterisering van Dickens, om zijn schetsen boeiend te maken voor het hart en de verbeelding. en geef de lezer het gevoel te zijn ontsnapt aan alles wat in de werkelijke wereld saai en vermoeiend is.” [64]

In 1869 veroordeelde George Stott Dickens echter omdat hij overdreven sentimenteel was: “De pathos van meneer Dickens kunnen we alleen maar beschouwen als een volledige en absolute mislukking. Het is onnatuurlijk en onaantrekkelijk. oprechte emotie.” [65] Toch stelt Stott, op de manier van alle andere gemengde recensies, dat “we hem nog steeds nadrukkelijk als een geniaal man beschouwen”. [66]

The Spectator was het in 1869 eens met de mening van Stott en schreef: “Meneer Dickens heeft mensen doen denken dat er een soort vroomheid schuilt in gutsen en maudlin zijn”, en dat zijn werken zwaar doordrenkt zijn met het “meest mawkish en onwerkelijke sentimentalisme”, [67] maar de ongetekende criticus hield vol dat Dickens een van de grote auteurs van zijn tijd was. [63]

Latere literaire kritiek

GK Chesterton , een van Dickens 'critici in het begin van de 20e eeuw, was van mening dat de

geveinsde val van meneer Boffin oorspronkelijk door Dickens bedoeld was als authentiek, maar dat Dickens geen tijd meer had en daarom zijn toevlucht zocht tot de ongemakkelijke pretentie die Boffin had. aan het acteren geweest. Chesterton betoogt dat hoewel we zouden kunnen geloven dat Boffin corrupt zou kunnen zijn, we nauwelijks kunnen geloven dat hij zo'n inspannende schijn van corruptie kon volhouden: zelfrespect en eer dan als het bijhouden, maand na maand, zo gespannen en onmenselijk een theatervoorstelling. ... Het zou jaren kunnen hebben geduurd om Noddy Boffin in een vrek te veranderen; maar het zou eeuwen hebben geduurd om van hem een acteur te maken." [68] Chesterton prees het boek echter ook als een terugkeer naar Dickens 'jeugdige optimisme en creatieve uitbundigheid, vol personages die' die grote Dickens-kwaliteit hebben om iets te zijn dat is pure klucht en toch niet oppervlakkig; een ondoordringelijke farce - een farce die naar de wortels van het universum gaat. " [68]

In zijn artikel "Dickens: Two Scrooges" uit 1940 stelt Edmund Wilson : " Onze wederzijdse vriend is, net als al deze latere boeken van Dickens, tegenwoordig interessanter voor ons dan voor het publiek van Dickens. Zeker de subtiliteiten en diepgang die nu worden ontdekt erin werden niet opgemerkt door de recensenten." [3] [69] Over het algemeen hebben moderne critici van Our Mutual Friend , vooral die van de laatste halve eeuw, meer waardering voor het laatste voltooide werk van Dickens dan voor zijn hedendaagse recensenten. Hoewel sommige moderne critici de karakterisering van Dickens in Our Mutual Friend problematisch vinden, hebben de meesten de neiging om de complexiteit van de roman positief te erkennen en de meerdere verhaallijnen te waarderen.

In november 2019 plaatste BBC Arts Our Mutual Friend op de lijst van de 100 meest invloedrijke romans . [70]

Vorm en plot

In zijn artikel "The Richness of Redundancy: Our Mutual Friend " uit 2006 stelt John R. Reed: " Our Mutual Friend heeft niet veel overigens tevreden lezers van Dickens' fictie tevreden gesteld. Voor zijn tijdgenoten en zulke scherpe beoordelaars van fictie als Henry James, de roman leek onder meer structuur te missen. Meer recentelijk hebben critici manieren ontdekt waarop Dickens in de roman aan het experimenteren is. " [4] Reed beweert dat Dickens' oprichting van "een ongelooflijk uitgebreide structuur" voor Our Mutual Friend was een verlengstuk van Dickens 'ruzie met realisme. Door een zeer formele structuur voor zijn roman te creëren, die de aandacht vestigde op de eigen taal van de roman, omarmde Dickens taboes van realisme. Reed stelt ook dat Dickens' gebruik van zijn kenmerkende techniek om zijn lezer wat zou kunnen worden gezien als een overschot aan informatie in de roman, in de vorm van een patroon van verwijzingen, voor Dickens bestaat als een manier voor Dickens om te garanderen dat de betekenis van zijn roman kan worden overgedragen aan zijn lezer. Reed citeert Dickens 'veelvoudige beschrijvingen van de rivier de Theems en de herhaalde vergelijking van Gaffer met 'een opgewonden roofvogel' in het eerste hoofdstuk van de roman als bewijs van Dickens 'gebruik van redundantie om twee van de fundamentele thema's van de roman vast te stellen: azen / opruimen en de transformerende krachten. van water. Volgens Reed moet de lezer, om de aanwijzingen die de centrale thema's van de roman vertegenwoordigen die Dickens zijn lezer geeft, op te merken en te interpreteren, een overschot van deze aanwijzingen hebben. In navolging van de gevoelens van Reed, in haar artikel uit 1979 "The Artistic Reclamation of Waste in Onze wederzijdse vriend ," beweert Nancy Aycok Metz, "De lezer wordt teruggeworpen op zijn eigen middelen. Hij moet, samen met de personages van de roman, lijden onder het klimaat van chaos en verwarring, en net als zij moet hij beginnen verbanden te leggen en orde op te leggen aan de details die hij waarneemt." [47]

In zijn artikel "The Cup and the Lip and the Riddle of Our Mutual Friend " uit 1995 bevestigt Gregg A. Hecimovich Metz' idee van het lezen van de roman als een proces van verbinding en concentreert hij

zich op wat hij ziet als een van de belangrijkste aspecten van Dickens 'verhaal. : “een complexe uitwerking van de mysteries en eigenaardigheden die in de roman worden gepresenteerd.” [5] In tegenstelling tot de hedendaagse critici van Dickens, prijst Hecimovich Dickens voor de disjunctieve, raadselachtige structuur en manipulatie van plots van *Our Mutual Friend*, en verklaart: “In een verhaal over raadsels en identiteitskwesies is divergentie van plots wenselijk.” [71] Hecimovich vervolgt met te zeggen dat Dickens, door zijn laatste roman als een raadselspel te structureren, de conventies van het negentiende-eeuwse Victoriaanse Engeland uitdaagt en dat de 'ziekte' die Dickens 'compositie van *Our Mutual Friend* infecteert, die van de Victoriaanse samenleving in het algemeen is, niet Dickens zelf.

Karakters

In het artikel “Dickens's *Our Mutual Friend* and Henry Mayhew 's London Labour and the London Poor” uit 1973 van Harland S. Nelson wordt de inspiratie van Dickens voor twee arbeiderspersonages uit de roman onderzocht. Nelson beweert dat Gaffer Hexam en Betty Higden mogelijk gemodelleerd waren naar echte leden van de Londense arbeidersklasse die Mayhew in de jaren 1840 interviewde voor zijn non-fictiewerk *London Labour and the London Poor*. In tegenstelling tot sommige tijdgenoten van Dickens, die de personages in *Our Mutual Friend* beschouwden als onrealistische weergaven van echte Victoriaanse mensen, stelt Nelson dat London'[6]

Terwijl romanschrijver Henry James de minder belangrijke karakters Jenny Wren, meneer Wegg en meneer Venus afwees als 'zielige karakters'. in zijn recensie van de roman uit 1865 noemt Gregg Hecimovich in 1989 ze “belangrijke raadsels en raadsels”. [72] Hecimovich suggereert dat: “Dickens, door het voorbeeld van zijn minder belangrijke personages, zijn lezers aanspoort om samen met de hoofdpersonages orde en structuur te zoeken in de schijnbare disjunctieve 'onzin' in de roman, om te analyseren en te verwoorden wat er aan de hand is. gevallen Londen ... Alleen dan kan de lezer, door de actie van bepaalde personages na te bootsen, iets 'harmonisch' en moois creëren uit de gebroken woestenij. [7]

Sommige moderne critici van *Our Mutual Friend* waren over het algemeen kritischer over de personages in de roman. In haar essay ' *Our Mutual Friend : Dickens as the Compleat Angler*' uit 1970, verklaart Annabel Patterson: ' *Our Mutual Friend* is geen boek dat alle bewonderaars van Dickens tevreden stelt. karikatuur voelen een zekere vlakheid in deze laatste roman”. Deirdre David beweert dat *Our Mutual Friend* een roman is waarin Dickens “zich bezighield met een fictieve verbetering van de samenleving” [74]dat had weinig verband met de werkelijkheid, vooral met betrekking tot het karakter van Lizzie Hexam, die David beschrijft als een mythe van zuiverheid onder de wanhopige lagere klassen. David bekritiseert Dickens vanwege zijn “fabel van een geregenereerde burgerlijke cultuur” en beweert dat de realistische tegenhanger van het personage Eugene Wrayburn veel eerder Lizzie geld zou hebben aangeboden voor seks dan haar geld zou hebben aangeboden voor onderwijs. [75]

Aanpassingen en invloed

Televisie

1958. Onze wederzijdse vriend : BBC-serie aangepast door Freda Lingstrom . Ongebruikelijk voor de meeste BBC-series van die tijd, bestaat de serie nog steeds volledig en werd in 2017 door Simply Media op dvd uitgebracht. [76]
1976. *Our Mutual Friend* : BBC-serie geregisseerd door Peter Hammond .
1998. *Our Mutual Friend* : BBC-serie aangepast door Sandy Welch . Het speelde Steven Mackintosh en Anna Friel .

Film

1911. Eugene Wrayburn , een stomme film naar de roman en met Darwin Karr in de titelrol. [77]

1921. Vor Faelles Ven (Our Mutual Friend) Deense stille filmversie geregisseerd door Ake Sandberg; restauratie door Danish Film Institute (ontbreekt ongeveer 50% van het tweede deel) vertoond in Museum of Modern Art, New York, NY, op 21/12 en 22/12/12 (op dvd).

Radio

1984. BBC Radio 4 zond de 10 uur durende bewerking van Betty Davies uit .
2009. BBC Radio 4 zond de 5 uur durende bewerking van Mike Walker uit. [78]

Gemengd

1919. In Burgess Bird Book for Children van Thornton W. Burgess is "Jenny Wren" een hoofdpersoon.
1922. Het gedicht The Waste Land van TS Eliot had als werktitel "He Do the Police in Different Voices", een toespeling op iets dat Betty Higden zei over Sloppy.
1920. Sir Harry Johnston schreef een vervolg op Our Mutual Friend , getiteld The Veneerings , gepubliceerd in de vroege jaren 1920.
2004–2010. In de televisieshow Lost bewaart Desmond Hume een exemplaar van Our Mutual Friend, het laatste boek dat hij van plan is te lezen voordat hij sterft . Het komt het meest naar voren in de finale van seizoen 2, Live Together, Die Alone . Hetzelfde personage noemt later zijn zeilboot 'Our Mutual Friend'.
2005. Paul McCartney bracht een nummer " Jenny Wren " uit op zijn album Chaos and Creation in the Backyard over het personage van Jenny Wren.
2016. De videogame Assassin's Creed: Syndicate bevatte extra missies met de titel "The Darwin and Dickens Conspiracy". Een van de herinneringen in deze extra gameplay heet 'Our Mutual Friend' en bevat enigszins gewijzigde personagenamen en situaties die lijken op de roman. [80]
Lizzie Hexam, uit het boek gehaald en naar de echte wereld getransporteerd, was een hoofdpersoon in de Vertigo Comics- serie The Unwritten uit 2009–2015 . [81]

Referenties

Joseph Hillis Miller, Victoriaanse onderwerpen . Duke Universitaire Pers, 1991, p. 69.
Staf (22 november 1865). "Nieuwe boeken". De New York Times.
Wilson, Edmund (2007), "Dickens: Two Scrooges", The Wound and the Bow , New York: Library of America, p. 66, ISBN-nummer 9780821411896
Reed, John R. (voorjaar 2006). "De rijkdom aan redundantie: onze wederzijdse vriend". Studies in de roman . John Hopkins University Press. 38 (1): 15-35. JSTOR 29533733 .
Hecimovich, Gregg A. (Winter 1995). "De beker en de lip en het raadsel van onze wederzijdse vriend". ELH . John Hopkins University Press. 62 (4): 955-977. doi : 10.1353/elh.1995.0037 . JSTOR 30030109 . S2CID 162110732 .
Nelson, Harland S. (december 1970). "Dickens's Our Mutual Friend en Henry Mayhew's London Labour and the London Poor ". Negentiende-eeuwse fictie . Universiteit van Californië Press. 24 (3): 207-222.

doi : 10.2307/2932754 . JSTOR 2932754 .

Hecimovich, Gregg A. (Winter 1995). "De beker en de lip en het raadsel van onze wederzijdse vriend". ELH . John Hopkins University Press. 62 (4): 966. doi : 10.1353/elh.1995.0037 . JSTOR 30030109 . S2CID 162110732 .

Thurley, Geoffrey (1976). De Dickens-mythe: zijn ontstaan en structuur . Londen: Routledge en Kegan Paul. ISBN-nummer 9780710084224.

Ihara, Keiichiro (7 september 1998). "Dickens en klasse: sociale mobiliteit in 'Onze wederzijdse vriend'" (PDF) . Hiroshima University thesis . Ontvangen 17 april 2009 .

Dickens, Charles (1989). Onze wederzijdse vriend . New York: Oxford Universitaire Pers. ISBN-nummer 978-0192817952.

Romano, Johannes (1978). Dickens en de werkelijkheid . New York: Columbia Universitaire Pers. ISBN-nummer 9780231042468.

Hawes, Donald (1998). Wie is wie in Dickens . Londen: Routledge. ISBN-nummer 9780415260299.

Snel, Yasmin. "Charles Dickens en de rol van juridische instellingen bij morele en sociale hervormingen: Oliver Twist, Bleak House en onze wederzijdse vriend " (pdf) . Masterthesis van de Universiteit van Sydney. Gearchiveerd van het origineel (pdf) op 19 februari 2009 . Ontvangen 16 april 2009 .

Watt, Kate Carnell. "Opvoeders en onderwijs in onze wederzijdse vriend " . Onze wederzijdse vriend: The Scholarly Pages . Santa Cruz: Universiteit van Californië . Ontvangen 17 april 2009 .

Morse, J, Mitchell (april 1976). "Vooroordelen en literatuur". College Engels . Nationale Raad van Leraren Engels. 37 (8): 780-807. doi : 10.2307/376012 . JSTOR 376012 .

Collins, Philip (1968). Dickens en misdaad . Bloomington: Universiteit van Indiana Press.

Collins, Philip (1964). Dickens en onderwijs . New York: St Martin's Press.

Donker, Sidney (1919). Karel Dickens . T Nelson & Zonen . Ontvangen 16 april 2009 .

Ackroyd, Peter (1991). Dickens . New York: Harper-Collins. ISBN-nummer 978-0-06-016602-1.

Adrian, Arthur A. (1984). Dickens en de ouder-kindrelatie . Athene: Ohio University Press. ISBN-nummer 978-0821407356.

Slater, Michael (1983). Dickens en vrouwen . Stanford: Stanford Universitaire Pers. ISBN-nummer 9780804711807.

Schlicke, Paul (1988). Dickens en populaire entertainment . Londen: Unwin Hyman. ISBN-nummer 9780044451808.

Ackroyd, Peter (1991). Dickens . New York: Harper-Collins. P. 952 . ISBN-nummer 978-0-06-016602-1.

Kaplan, Fred (1988). Dickens: een biografie . New York: William Morrow & Bedrijf. P. 467 . ISBN-nummer 978-0-688-04341-4.

Ackroyd, Peter (1991). Dickens . New York: Harper-Collins. P. 939 . ISBN-nummer 978-0-06-016602-1.

Ackroyd, Peter (1991). Dickens . New York: Harper-Collins. P. 944 . ISBN-nummer 978-0-06-016602-1.

Kaplan, Fred (1988). Dickens: een biografie . New York: William Morrow & Bedrijf. P. 468 . ISBN-nummer 978-0-688-04341-4.

Ackroyd, Peter (1991). Dickens . New York: Harper-Collins. P. 941 . ISBN-nummer 978-0-06-016602-1.

Ackroyd, Peter (1991). Dickens . New York: Harper-Collins. blz. 941-943 . ISBN-nummer 978-0-06-016602-1.

Verdieping, Graham, uitg. (1998), De brieven van Charles Dickens, deel tien: 1862-1864 , Oxford: Clarendon Press, 365

Ackroyd, Peter (1991). Dickens . New York: Harper-Collins. P. 943 . ISBN-nummer 978-0-06-016602-1.

Ackroyd, Peter (1991). Dickens . New York: Harper-Collins. P. 961 . ISBN-nummer 978-0-06-016602-1.

Kaplan, Fred (1988). Dickens: een biografie . New York: William Morrow & Bedrijf. P. 471 . ISBN-nummer 978-0-688-04341-4.

Dabney, Ross H. Liefde en eigendom in de romans van Dickens. Berkeley: Universiteit van Californië Pers, 1967.

Shuman, Cathy (Winter 1995). "Onze wederzijdse vriend onder de loep nemen: geslacht en de legitimatie van professionele autoriteit". Roman: een forum over fictie . Duke Universitaire Pers. 28

(2): 154-172. doi : 10.2307/1345509 . JSTOR 1345509 .

Langland, Elizabeth (maart 1992). "Nobody's Angels: binnenlandse ideologie en vrouwen uit de middenklasse in de Victoriaanse roman". *Vereniging voor moderne talen* . 107 (2): 290-304. doi : 10.2307/462641 . JSTOR 462641 . S2CID 54772431 .

Edwards, Clive (1 maart 2006). "Thuis is waar de kunst is". *Tijdschrift voor ontwerpgeschiedenis* . Oxford Universiteit krant. 19 (1): 11-21. doi : 10.1093/jdh/epk002 .

Victoriaanse huizen uit de hogere klasse. Rachel Romanski. 10. [dode link]

Hoe, Irving (2005). "Oliver Twist - introductie" . Willekeurige huisuitgeverijgroep. ISBN-nummer 9780553901566.

Johnson, Edgar (1 januari 1952). "4 - Intimiteiten van sterfelijkheid" . Charles Dickens zijn tragedie en triomf . Simon & Schuster Inc. Ontvangen 8 februari 2009 .

Steen, Harry (maart 1959). "Dickens en de Joden". *Victoriaanse studies* . 2 (3): 245-247. JSTOR 3825878 .

Dickens, Charles (1989). *Onze wederzijdse vriend* . New York: Oxford Universitaire Pers. blz. 434, 405. ISBN 978-0192817952.

Langland, Elizabeth (maart 1992). "Nobody's Angels: binnenlandse ideologie en vrouwen uit de middenklasse in de Victoriaanse roman". *Vereniging voor moderne talen* . 107 (2): 290-304. doi : 10.2307/462641 . JSTOR 462641 . S2CID 54772431 .

Cranford .

Reed, John R. (voorjaar 2006). "De rijkdom aan redundantie: onze wederzijdse vriend". *Studies in de roman* . John Hopkins University Press. 38 (1): 15-35. JSTOR 29533733 .

Friedman, Stanley (juni 1973). "Het motief van lezen in onze wederzijdse vriend " . *Negentiende-eeuwse fictie* . 28 (1): 39. doi : 10.2307/2933152 . JSTOR 2933152 . Ontvangen 10 april 2018 .

Metz, Nancy Aycok (juni 1979). "De artistieke terugwinning van afval in onze wederzijdse vriend " . *Negentiende-eeuwse fictie* . Universiteit van Californië Press. 34 (1): 62. doi : 10.2307/2933598 . JSTOR 2933598 .

Patten, Robert L. "De samenstelling, publicatie en ontvangst van onze wederzijdse vriend " . *Onze wederzijdse vriend, de wetenschappelijke pagina's* . Santa Cruz, Californië: Universiteit van Californië . Ontvangen 8 april 2009 .

Hayward, Jennifer Poole (1997). *Consuming Pleasures: actieve doelgroepen en seriële ficties van Dickens tot Soap Opera* . Lexington: Universitaire Pers van Kentucky. P. 33 . ISBN-nummer 9780813170022.

"Mr Dickens's New Story," *The London Review* , april 1864, geciteerd in Collins, Philip, uitg. (1971).

Dickens: het kritieke erfgoed . New York: Barnes & Nobel. P. 473. ISBN-nummer 9780389040606.

"Mr Dickens's New Story," *The London Review*, april 1864, geciteerd in Collins, Philip, uitg. (1971).

Dickens: het kritieke erfgoed . New York: Barnes & Nobel. P. 474.

Dallas, ES, Review, *The Times* 29 november 1865 geciteerd in Collins, Philip, uitg. (1971). Dickens: het kritieke erfgoed . New York: Barnes & Nobel. P. 464.

Dallas, ES, Review, *The Times* , 29 november 1865 geciteerd in Collins, Philip, uitg. (1971). Dickens: het kritieke erfgoed . New York: Barnes & Nobel. blz. 464-5.

Unsigned Review, *London Review*, 28 oktober 1865 geciteerd in Collins, Philip, uitg. (1971). Dickens: het kritieke erfgoed . New York: Barnes & Nobel. P. 456.

Unsigned Review, *London Review* , 28 oktober 1865 geciteerd in Collins, Philip, uitg. (1971). Dickens: het kritieke erfgoed . New York: Barnes & Nobel. P. 457.

James, Henry (december 1865). "Onze wederzijdse vriend" . *De natie* .

"Table Talk," *Een keer per week*, (september 1869), 152.

Unsigned Review, *London Review*, 28 oktober 1865, geciteerd in Collins, Philip, uitg. (1971). Dickens: het kritieke erfgoed . New York: Barnes & Nobel. P. 455.

Unsigned Review in *London Review* 28 oktober 1865, geciteerd in Collins, Philip, uitg. (1971). Dickens:

het kritieke erfgoed . New York: Barnes & Nobel. P. 458.

Dallas, ES, Review, The Times 29 november 1865 geciteerd in Collins, Philip, uitg. (1971). Dickens: het kritieke erfgoed . New York: Barnes & Nobel. P. 468.

Dallas, ES, Review, The Times , 29 november 1865 geciteerd in Collins, Philip, uitg. (1971). Dickens: het kritieke erfgoed . New York: Barnes & Nobel. P. 467.

Whipple, Edwin, "The Genius of Dickens", Atlantic Monthly mei 1867, pp 546-54, geciteerd in Collins, Philip, uitg. (1971). Dickens: het kritieke erfgoed . New York: Barnes & Nobel. P. 481.

Unsigned Review, London Review, 28 oktober 1865, geciteerd in Collins, Philip, uitg. (1971). Dickens: het kritieke erfgoed . New York: Barnes & Nobel. P. 454.

Whipple, Edwin P., "The Genius of Dickens", Atlantic Monthly mei 1867 pp 546-54 geciteerd in Collins, Philip, uitg. (1971). Dickens: het kritieke erfgoed . New York: Barnes & Nobel. P. 482.

Stott, George, "Charles Dickens", Contemporary Review januari 1869, pp 203-25 geciteerd in Collins, Philip, uitg. (1971). Dickens: het kritieke erfgoed . New York: Barnes & Nobel. P. 497.

Stott, George, "Charles Dickens", Contemporary Review januari 1869, pp 203-25 geciteerd in Collins, Philip, uitg. (1971). Dickens: het kritieke erfgoed . New York: Barnes & Nobel. blz. 492-493.

Hutton, RH, "Mr Dickens's Moral Services to Literature", Toeschouwer 17 april 1869, pp 474-5 geciteerd in Collins, Philip, uitg. (1971). Dickens: het kritieke erfgoed . New York: Barnes & Nobel. P. 490.

Chesterton, G K. "Onze wederzijdse vriend" . Onze wederzijdse vriend: The Scholarly Pages . Santa Cruz, Californië . Ontvangen 6 april 2018 .

Wilson, Edmund (3 maart 1940). "Dickens: De twee Scrooges" . Nieuwe Republiek . Ontvangen 10 april 2018 .

"100 'meest inspirerende' romans onthuld door BBC Arts" . BBC-nieuws . 5 november 2019 .

Opgehaald op 10 november 2019 . "De onthulling geeft een kickstart aan het literaire feest dat de BBC een jaar lang viert."

Hecimovich, Gregg A. (Winter 1995). "De beker en de lip en het raadsel van onze wederzijdse vriend". ELH . John Hopkins University Press. 62 (4): 967. doi : 10.1353/elh.1995.0037 . JSTOR 30030109 . S2CID 162110732 .

Hecimovich, Gregg A. (Winter 1995). "De beker en de lip en het raadsel van onze wederzijdse vriend. ". ELH . John Hopkins University Press. 62 (4): 962. doi : 10.1353/elh.1995.0037 . JSTOR 30030109 . S2CID 162110732 .

Patterson, Annabel M. (1970). ""Onze wederzijdse vriend": Dickens As the Compleat Angler". Dickens Studies Annual . Penn State University Press. 1 : 252-297. JSTOR 44371827 .

David, Deirdre (1981). Ficties van resolutie in drie Victoriaanse romans: Noord en Zuid, onze wederzijdse vriend, Daniel Deronda . New York: Columbia Universitaire Pers. P. 54 . ISBN-nummer 978-0231049801.

David, Deirdre (1981). Ficties van resolutie in drie Victoriaanse romans: Noord en Zuid, onze wederzijdse vriend, Daniel Deronda . New York: Columbia Universitaire Pers. P. 55 . ISBN-nummer 978-0231049801.

"What the Dickens? Charles Dickens dvd-releases" . Gewoon HJ .

John Glavin, Dickens op het scherm (Cambridge University Press, 2003), p 215

BBC Radio 4 Our Mutual Friend : bewerking door Mike Walker van de klassieke roman van Charles Dickens

"Samen leven, alleen sterven Samenvatting" . Gearchiveerd van het origineel op 27 april 2014 . Ontvangen 27 april 2014 .

"Onze wederzijdse vriend" . Assassin's Creed-syndicaat. 16 november 2015 . Ontvangen 9 april 2018 . 'The Unwritten' overbrugt fictie naar realiteit , door Associated Press , in Deseret News ; gepubliceerd op 13 april 2011; opgehaald op 26 april 2022

Last
update:
2025/07/31 17:56 sasteren:auteurs:charles_dickens:ourmutualfriend https://wiki.kanaalweg.sasteren.nl/sasteren/auteurs/charles_dickens/ourmutualfriend

From:
<https://wiki.kanaalweg.sasteren.nl/> - **Sasteren-Wiki**

Permanent link:
https://wiki.kanaalweg.sasteren.nl/sasteren/auteurs/charles_dickens/ourmutualfriend

Last update: **2025/07/31 17:56**

